

UZASADNIENIE

K. A. został oskarżony o to, że w dniu 17 lipca 2017 roku w S. w celu udaremnienia wykonania egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach na podstawie Wyroku nakazowego z dnia 21-12.2016r, sygn. akt II W 567/16, karta dł. (...) z wniosku wierzyciela Sądu Rejonowego w Suwałkach II Wydział Karny Sekcja Wykonawcza zbył zajęty w dniu 17 maja 2017 roku w m. (...) gm. R. przez Komornika Sądowego samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący jego własność udaremniając zaspokojenie wierzyciela, czym działał na szkodę Sądu Rejonowego w Suwałkach II Wydział Karny Sekcja Wykonawcza ul. (...), (...)-(...) S. **tj.** o przestępstwo z art. 300 § 2kk

Sąd Rejonowy w Suwałkach II Wydział Karny wyrokiem z dnia 14 lutego 2018 roku w sprawie II.K. 10/18:

I. Oskarżonego K. A. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i z to na mocy art. 300 § 2 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 1 roku.

III. Na podstawie art. 72 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz Sądu Rejonowego w Suwałkach kwoty 551,38 (pięćset pięćdziesiąt jeden złotych i 38/100) tytułem naprawienia szkody w całości.

IV. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych w sprawie.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach, który na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Na mocy art. 427§1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 72§1 pkt. 1 kk poprzez zaniechanie obligatoryjnego zobowiązania K. A. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby, podczas gdy treść w/w przepisu obliguje Sąd w przypadku zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, do wymierzenia jednego ze środków probacyjnych, wymienionego w otwartym katalogu §1 przywołanego przepisu, zaś w danym stanie faktycznym sąd nie uczynił zadość powyższemu obowiązkowi, czym naruszył dyspozycję §1 art. 72 kk co stanowi naruszenie prawa materialnego kodeksu karnego.

Podnosząc powyższe na mocy art. 427 § 1 kpk i art. 437§1 kpk wniósł o wydanie wyroku zmieniającego zaskarżony wyrok poprzez orzeczenie na zasadzie art. 72§1 pkt. 1 kk wobec oskarżonego K. A. obowiązku informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ocena trafności podniesionego przez prokuratora w apelacji zarzutu jest słuszna, a to powoduje konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

Zgodnie bowiem z treścią art. 72§ 1 kk zawieszając wykonanie kary, sąd zobowiązuje, a jeżeli orzeka środek karny, może zobowiązać skazanego do informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby (pkt. 1) bądź też innego ze wskazanych w tym przepisie obowiązków probacyjnych.

Zatem w obecnym stanie prawnym ustawa *expressis verbis* nakazuje orzeczenie przynajmniej jednego z nich (art. 72 § 1 *in fine* kk) i jednocześnie nie zawiera żadnych ograniczeń co do ich kumulowania, co oznacza, że teoretycznie można nałożyć je wszystkie. Tym samym orzeczenie środka kompensacyjnego lub przepadku od tej powinności nie zwalnia.

Od powinności nałożenia przynajmniej jednego obowiązku ustawa (art. 72 § 1 kk) przewiduje tylko jeden wyjątek - w postaci orzeczenia środka karnego.

W niniejszej sprawie zaś, jak słusznie podniósł Prokurator (i co zauważył też Sąd Rejonowy po wydaniu wyroku, jak wynika z treści uzasadnienia), Sąd Rejonowy powinności wynikającej z treści przepisu art. 72§1 kk nie dochował.

Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że do wydania wadliwego orzeczenia przez Sąd Rejonowy doszło na skutek powielenia błędu zawartego we wniosku Prokuratora o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu i orzeczenia kary na podstawie art. 335§1 kpk.

Uwzględnienie wniosku prokuratora uzgodnionego uprzednio z oskarżonym o skazanie go bez rozprawy w określony sposób (art. 335 § 1 kpk i art. 343 § 1 kpk) może nastąpić bowiem tylko wtedy, gdy wniosek taki dołączony do aktu oskarżenia odpowiada wszystkim warunkom formalnym i merytorycznym. Stwierdzenie wadliwości wniosku lub potrzeby dokonania jakiegokolwiek zmiany w jego treści winno doprowadzić w pierwszej kolejności do podjęcia próby w toku posiedzenia uzgodnienia pomiędzy prokuratorem a oskarżonym odpowiedniej modyfikacji wniosku, zwłaszcza w kierunku postulowanym przez sąd w razie stwierdzenia takiej wadliwości - lub winno prowadzić do skierowania sprawy do rozpoznania na rozprawie, na zasadach ogólnych (wyrok SN-Izba Karna z dnia 13.01.2016r. sygn. akt III.KK. 444/15).

Niewątpliwym jest, że Sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 kpk, z uwagi na treść art. 343 § 7 kpk, zobligowany jest do szczegółowej tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli takiego pisma procesowego.

W ramach tej kontroli konieczne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa materialnego i procesowego.

Niezgodność wniosku z treścią tych norm, a przez to jego wadliwość, skutkuje niemożliwością jego uwzględnienia, co rodzi konieczność postąpienia po myśli art. 343 § 7kpk, chyba że w toku posiedzenia, za zgodą oskarżonego (art. 343 § 3kpk) zostanie dokonana stosowna modyfikacja wniosku, konwalidująca nieprawidłowości, która będzie czyniła zadość kryteriom z art. 335 § 1 kpk.

Takiej weryfikacji wniosku prokuratora Sąd Rejonowy w Suwałkach zaś nie zastosował, akceptując zawartą w nim propozycję orzeczenia wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku (oraz jednoczesnego orzeczenia środka kompensacyjnego), bez zobowiązania go do wykonywania choćby jednego z obowiązków probacyjnych określonych w art. 72 § 1 kk, przy braku w tej propozycji wniosku w zakresie orzeczenia środka karnego.

W konsekwencji, uznać należy za Sądem Najwyższym, iż „jeżeli sąd nie dochowując wskazanych standardów staranności, wymaganych przy kontroli wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1kpk, wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby i nie orzekając środka karnego, nie nałożył na oskarżonego żadnego z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1kk, tym samym rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary jest sprzeczne z obowiązującym stanem prawnym (vide: wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 27 czerwca 2017 r. -II KK 124/17).

Z tych powodów jak też uwzględniając, że w toku postępowania odwoławczego mimo podjętych prób nie udało się uzyskać zgody oskarżonego na modyfikację wniosku (k.79-83) a przez to konwalidowanie błędnego rozstrzygnięcia

Sądu Rejonowego nie było możliwe, należało zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach .

Podczas ponownego rozpoznania sprawy, jeżeli wniosek o wydanie wyroku na podstawie art. 335 § 1 kpk zostanie ponowiony, Sąd powinien dokonać jego rzetelnej kontroli, pamiętając o tym, że jedną z przesłanek umożliwiających rezygnację z prowadzenia postępowania na zasadach ogólnych jest stwierdzenie, że proponowany, a następnie uzgodniony, sposób reakcji na popełnione przestępstwo, w mającym zapaść wyroku skazującym, jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.